

Oponentský posudek na disertační práci MgA. Jiřího Petrdlíka *Opereta Polská krev Oskara Nedbala v dobovém kontextu* (Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta, Ústav hudební vědy, 2016, 172 stran, školitelka: prof. PhDr. Jarmila Gabrielová, CSc.)

Práce Jiřího Petrdlíka je postavena na solidních základech; zevrubně hodnotí použitou literaturu (1. kapitola), s descartovskou důsledností zaznamenává uložení různorodých informačních zdrojů k životu a dílu Oskara Nedbala (2. kapitola), 3. kapitola se částečně opírá o diplomovou práci autora a na necelých dvaceti stranách podává ucelený obraz o Nedbalově všestranném profesním působení, 4. kapitola je poučeným kompilátem, který se nedovolává pouze dobového kontextu, jak čteme v názvu Petrdlíkovy disertace, ale shrnuje dějiny zábavných hudebnědivadelních žánrů ve Francii a v německojazyčném prostoru od 17. století po 1. světovou válku.

Pátá kapitola se patrně měla stát jádrem Petrdlíkovy práce, přes dvacet stran textu však supluje operetního průvodce. Řada notových ukázek neslouží k dokladování analytických poznámek (např. práce s reminiscenčními motivy), spíše jen oživuje dramaturgický rozbor a poskytuje čtenáři informaci o Nedbalově využití tanečních idiomů, zvládnutí ansámblových výstupů apod. Mnohem poučenější informace než mechanicky vystavěný text přináší poznámkový aparát, jenž míří k divadelní zkušenosti (pozn. č. 381), k typizovaným řešením vídeňské operety (pozn. č. 380) nebo relevantním srovnávacím plochám (pozn. č. 382, 386).

Jestliže 5. kapitola vykazuje jisté meze, následující dvě kapitoly prezentují kvalitní badatelský výkon. Šestá a sedmá kapitola by nemohly vzniknout bez autorovy bohaté dirigentské zkušenosti. Poměrně chaoticky uložený pramenný materiál Jiří Petrdlík přehledně popsal a pokusil se o identifikaci jednotlivých položek. Domnívám se, že J. Petrdlík měl při zpracování svého tématu na mysli zejména inscenační praxi, jež by ocenila spolehlivý provozní materiál, resp. kritickou edici partitury Nedbalovy operety *Polská krev*. Závěr disertační práce tuto domněnku potvrzuje. Pokud správně odečítám Petrdlíkův přístup, chápu, proč autor k pochopení „dobo­vého kontextu“ nevyužil dobový tisk, resp. možnost rekonstruovat reakce publika, a proč opomíjí dobu 1930 až k roku 2004 (kromě s. 41–43) a průběžně přeskakuje z doby života Oskara Nedbala k současnosti (viz poslední odstavec části 3.2 na s. 50). Jsem přesvědčen, že by autor mohl vést na základě své zkušenosti s dnešním operetním publikem a díky poznání kvalit Nedbalovy operety polemiku s názorem

Vladimíra Lébla, který mladou posmetanovskou generaci charakterizoval slovy „pohřebiště nadějí české hudby“ (Lébl, V.: Cesty moderní opery, SHV, Praha 1961, s. 99).

Ocenil bych, kdyby části 6.3 a 6.4 (s. 122–130), které podle mého názoru tvoří vrchol Petrdlíkovy práce, doprovázely fotografie Nedbalových rukopisů jako ukázky geneze některých čísel (viz např. s. 123, hudební č. 7). Petrdlíkovo vyjadřování je stručné a srozumitelné, text obsahuje minimum formálních a jazykových prohrěšků (např. nestejná velikost písma na s. 172). V práci chybí dvoujazyčné resumé, seznam použité literatury a pramenů neuvádí kompletní bibliografické informace (u slovníků např. chybí název příslušného hesla) a čtenář si musí propojit informace ze s. 166–169 s poznámkovým aparátem od s. 16. Obdobná situace nastává i v případě stran 170 (autor neuvádí roky) a 38.

Přes výše uvedené výtky naplňuje studie Jiřího Petrdlíka požadavky kladané na disertační práci. Práci doporučuji k obhajobě.

Návrh klasifikace: prospěl

V Olomouci 6. 5. 2016

doc. PhDr. Jiří Kopecký, Ph.D.